

Arrest

nr. 317 876 van 3 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2024.

Gelet op de beschikking van 20 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en bescherming geniet in Bulgarije, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 30 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op, wat in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker stelt een extreem kwetsbaar profiel te hebben, gezien er sprake is van medische en psychologische problemen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Zoals de commissaris-generaal terdege in de bestreden beslissing opmerkt, laat verzoeker na om enige documentatie neer te leggen aangaande zijn

mentale of medische toestand, behalve één attest van een eenmalige medische consultatie op 1 februari 2024. Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift dat er geen psychologische attesten neergelegd werden doordat er lange wachttijden zijn vooraleer er een afspraak gemaakt kan worden en slechts na enkele consultaties geattesteerd kan worden. De Raad merkt echter op dat verzoeker intussen nog steeds nalaat enige documenten neer te leggen. Het feit dat verzoeker zijn mentale problemen niet ondersteunt maakt het onmogelijk om de waarachtigheid van zijn mentale problemen en de gevolgen van deze mentale problemen te onderzoeken.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er wordt niet betwist dat verzoeker op 11 mei 2023 de vluchtelingenstatus verleend werd in Bulgarije (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 14 september 2023 en communicatie Dublin Unit Bulgaria van 9 oktober 2023). Uit de objectieve landeninformatie blijkt immers dat begunstigen van de vluchtelingenstatus recht hebben op een verblijfsvergunning van 5 jaar in Bulgarije. Aangezien verzoekers verblijfstitel niet geldig is, valt hij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigen, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigen niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigen in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, van april 2024, p. 110). Het feit dat verzoeker zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten in Duitsland heeft weggegooid (CGVS, p.5), doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij aldaar verkreeg.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij reeds van bij aanvang van zijn asielprocedure in Bulgarije voor zichzelf had uitgemaakt dat hij er toch niet zou blijven (CGVS, p. 13). Verzoeker had aldus geen enkele intentie om zich in Bulgarije te vestigen en wachtte zijn beslissing af om zo de nodige documentatie in handen te krijgen met het doel om verder te reizen. Verzoeker verklaart dat hij met het geld dat hij van zijn broer kreeg, zou afwachten tot hij zijn reisdocumenten zou bekomen, om dan het land te verlaten (CGVS, p.18). Dit alles getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije en er zijn rechten te doen gelden.

Verder blijkt ook uit verzoekers verklaringen dat hij zeer beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning of huisvesting te zoeken in Bulgarije. Met zijn betoog in voorliggend verzoekschrift kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal op basis van zijn verklaringen. Verzoeker volhardt in voorliggend verzoekschrift dat hij geen enkele vorm van steun kreeg en niet in staat was om in zijn meest elementaire behoeften te voorzien. Zo verklaart hij dat hij voornamelijk op straat leefde nadat hij het opvangcentrum moest verlaten, dat hij zowel op vlak van huisvesting en van werk opgelicht werd (CGVS, p.13 en 15) en dat hij geen financiële steun kreeg. Zoals de commissaris-generaal pertinent bemerkt, blijven verzoekers pogingen die hij zou hebben ondernomen om werk en onderdak te vinden eerder beperkt: "U geeft zelf te kennen dat u in wezen nooit hebt geprobeerd om een leven in Bulgarije op te bouwen (CGVS, p. 14). De pogingen die u hebt ondernomen om werk te zoeken, kunnen daarbij moeilijk als niet-aflatend worden beschouwd (CGVS, p. 15). De Bulgaarse taal hebt u bovendien nooit geleerd. U toont overigens geenszins aan dat u werkelijk zou hebben geprobeerd om bijstand en steunmaatregelen te bekomen bij de Bulgaarse overheid (CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen kan geenszins een bevestiging worden afgeleid dat u werkelijk alles in het werk zou hebben gesteld om uw rechten in Bulgarije te doen gelden." Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker toont niet aan dat de Bulgaarse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoeker de nodige ondersteuning te bieden om hem zo op weg te zetten

naar integratie in de Bulgaarse samenleving. Door in voorliggend verzoekschrift louter te herhalen dat een Syrische man en bepaalde instanties hem niet konden helpen, en dat hij zich tot een migratiedienst gericht had, die haar belofte tot hulp niet nakwam (CGVS, p.15 en 17), toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij de taal niet kon leren aangezien dit niet voorzien werd door de Bulgaarse autoriteiten en dat hij werd afgewezen bij het zoeken van werk omdat hij de taal niet sprak (CGVS, p.14 en 15). Echter blijkt ook niet dat verzoeker andere pogingen heeft gedaan om de Bulgaarse taal te leren of op een andere manier werk te zoeken. Uit bovenstaande blijkt dus niet dat hij de nodige inspanningen heeft gedaan op zich te integreren in de samenleving waar hij bescherming heeft bekomen door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Hij toont niet in concreto aan dat hij in situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Volledigheidshalve dient andermaal gewezen te worden op verzoekers verklaringen waarbij hij stelde dat hij gedwongen werd om in Bulgarije te blijven omdat hij niet over voldoende financiële middelen beschikte om verder te trekken (CGVS, p.13). Ook verklaarde hij dat hij met het geld dat hij van zijn broer kreeg, zou overleven in Bulgarije en afwachten tot hij zijn reisdocumenten zou bekomen, om dan het land te verlaten (CGVS, p.18).

Verder haalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn medische en psychologische problematiek aan. Hij verwijst naar zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud, waarbij hij stelt soms buiten zijn zinnen te zijn, te schreeuwen zonder het goed en wel te beseffen en soms suïcidale gedachten te hebben (zie supra). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. In de mate verdere psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de nodige psychologische ondersteuning, indien zijn problemen in dit verband zouden aanhouden. Bovendien legt verzoeker geen attesten neer die zijn mentale toestand ondersteunen noch legt hij enig begin van bewijs neer van (de start van) enige psychologische opvolging in België om zijn mentale toestand te kunnen laten attesteren (zie supra). Wat betreft zijn medische toestand verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit naar een dokter of ziekenhuis te zijn geweest (CGVS, p.18), en brengt hij heden amper documentatie bij om zijn problematiek aan te tonen (zie supra). Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen toegang had tot medische en/of psychologische zorg. Verzoeker verklaart dat hij niet geholpen werd in het centrum toen hij ziek werd, dat hij geen medicijnen kreeg toen hij ziek was, en dat, wanneer hij op medisch vlak getracht heeft hulp te zoeken, hij geconfronteerd werd met hoge kosten. Dit zijn slechts blote beweringen en eerder vage verklaringen, die niet op hun waarheid kunnen worden gecontroleerd. Verzoeker maakt hier in iedere geval niet mee aannemelijk dat hij geen medische hulp kon krijgen in Bulgarije noch kan hieruit worden afgeleid dat hij veel moeite gedaan heeft om medische hulp te bekomen. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Verder beschikt verzoeker over een zekere zelfredzaamheid en kreeg hij financiële steun tijdens zijn verblijf in Bulgarije en om zijn reis naar België te bekostigen (CGVS, p.18).

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat persoonlijk racisme heeft ervaren – verzoeker verklaart meermaals geconfronteerd te zijn met discriminatie, racistische uitlatingen vanwege de Bulgaarse bevolking en zelfs agressie –, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Verzoeker verwijst in voorliggend verzoekschrift nogmaals naar het incident waarbij zijn neus gebroken werd na een aanvaring en naar de nachten waarbij hij meermaals het park, waar hij de nacht doorbracht, werd uitgejaagd (CGVS, p.15 en 16-18). De Raad benadrukt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Ook heeft verzoeker naar aanleiding van zijn ervaringen slechts beperkte pogingen ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. De Raad wijst hierbij op de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker

bij de politie zelf diegene bleek te zijn die niet wenste deel te nemen aan verdere stappen in een mogelijk onderzoek (CGVS, p.17-18), waardoor bezwaarlijk voorhouden kan worden dat verzoeker in Bulgarije niet zou kunnen rekenen op adequate bescherming van de lokale autoriteiten als hij deze in wezen zelf amper heeft gezocht. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad en naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

“VzP gaat in tegen de beschikking die weliswaar erkent dat er problemen zijn in Bulgarije maar stelt dat VzP individueel geen bijzondere kwetsbaarheid heeft aangetoond. VzP stelt dat uit haar verklaringen bij haar VIB wel deze kwetsbaarheid blijkt, ze heeft ook een attest neergelegd inzake haar psychische problemen en ze benadrukt dat ze suïcidale gedachten heeft. Ze wijst erop dat de Bulgaarse gemeenschap een groot taboe kent aangaande psychische problemen. Er is geen toegang tot psychologische bijstand en mensen met psychische problemen worden buiten de samenleving gehouden. Een ondersteuning dienaangaande is er niet. De analyse rond de geldigheid van haar verblijfsdocumenten en het al dan niet terechtkomen in een “catch 22”-situatie benoemt ze als lachwekkend gezien er in de beschikking wordt gesteld dat zij niet over een geldige verblijfstitel beschikt, zodat ze wel onder deze situatie terecht komt. Tot slot stelt zij dat er geen discussie is omtrent het feit dat in Bulgarije dakloos op straat geleefd heeft, er wel hulp gezocht heeft bij de bevoegde instanties maar geen enkele hulp mocht bekomen.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 september 2024.

Zoals in de beschikking reeds werd vastgesteld in punt 4, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zijn rechten te doen gelden verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In de beschikking wordt benadrukt dat verzoeker nalaat om enige documentatie voor te leggen aangaande zijn medische of mentale toestand, behalve één attest van een eenmalige medische consultatie op 1 februari 2024. Hieraan wordt toegevoegd dat het feit dat verzoeker zijn mentale problemen niet ondersteunt met documenten, het onmogelijk maakt om de waarachtigheid van zijn mentale problemen en de gevolgen van deze problemen te onderzoeken, zodat niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld. Door ter terechtzitting zeer algemeen en het voorgaande louter te ontkennen en hieraan toe te voegen dat er in Bulgarije een groot taboe heerst aangaande psychische problemen, zonder enig document in dit verband neer te leggen, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde vaststelling.

Waar verzoeker stelt dat in de beschikking wordt gesteld dat hij niet over een geldige verblijfstitel beschikt zodat hij wel onder de situatie van de juridische “catch 22” terecht komt, wordt het volgende opgemerkt. In de beschikking staat in dit verband te lezen onder punt 4:

“Er wordt niet betwist dat verzoeker op 11 mei 2023 de vluchtelingenstatus verleend werd in Bulgarije (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 14 september 2023 en communicatie Dublin Unit Bulgaria van 9 oktober 2023). Uit de objectieve landeninformatie blijkt immers dat begunstigden van de vluchtelingenstatus recht hebben op een verblijfsvergunning van 5 jaar in Bulgarije. Aangezien verzoekers verblijfstitel niet geldig is, valt hij niet onder de juridische ‘catch 22’. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de ‘civiele nationale database’. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, van april 2024, p. 110). Het feit dat verzoeker zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten in Duitsland heeft weggegooid (CGVS, p.5), doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij aldaar verkreeg.”

De Raad stelt vast dat de eerste “niet” in de zin “Aangezien verzoekers verblijfstitel niet geldig is, valt hij niet onder de juridische ‘catch 22’.” een materiële vergissing betreft. Op 11 mei 2023 werd aan verzoeker immers de vluchtelingenstatus verleend, waardoor hij recht heeft op een verblijfstitel. Dat dit een materiële vergissing betreft, blijkt ook zeer duidelijk uit de argumentatie die op deze zin volgt. In deze argumentatie wordt immers uiteengezet dat verzoeker niet valt onder de juridische “catch 22” gezien hij (sinds 11 mei 2023) een begunstigde van internationale bescherming is die beschikt over Bulgaarse identiteitsdocumenten. Daarvoor wordt ook verwezen naar verzoekers eigen verklaringen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5). Er wordt vervolgd dat het feit dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten zou hebben weggegooid, hieraan geen afbreuk doet gezien hij bij terugkeer naar Bulgarije een duplicaat kan aanvragen van de verblijfsvergunning die hij daar reeds verkreeg. Door louter te wijzen op de materiële vergissing in de beschikking zonder in te gaan op de correcte argumentatie die daarop volgt, kan verzoeker geen afbreuk doen aan deze argumentatie in de beschikking.

Waar verzoeker stelt dat “er geen discussie is omtrent het feit dat (hij) in Bulgarije dakloos op straat geleefd heeft, er wel hulp gezocht heeft bij de bevoegde instanties maar geen enkele hulp mocht bekomen”, wordt gewezen op punt 4 van de beschikking, waarin onder meer het volgende gesteld wordt: “De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij reeds van bij aanvang van zijn asielprocedure in Bulgarije voor zichzelf had uitgemaakt dat hij er toch niet zou blijven (CGVS, p. 13). Verzoeker had aldus geen enkele intentie om zich in Bulgarije te vestigen en wachtte zijn beslissing af om zo de nodige documentatie in handen te krijgen met het doel om verder te reizen. Verzoeker verklaart dat hij met het geld dat hij van zijn broer kreeg, zou afwachten tot hij zijn reisdocumenten zou bekomen, om dan het land te verlaten (CGVS, p.18). Dit alles getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije en er zijn rechten te doen gelden.

Verder blijkt ook uit verzoekers verklaringen dat hij zeer beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning of huisvesting te zoeken in Bulgarije. Met zijn betoog in voorliggend verzoekschrift kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal op basis van zijn verklaringen. Verzoeker volhardt in voorliggend verzoekschrift dat hij geen enkele vorm van steun kreeg en niet in staat was om in zijn meest elementaire behoeften te voorzien. Zo verklaart hij dat hij voornamelijk op straat leefde nadat hij het opvangcentrum moest verlaten, dat hij zowel op vlak van huisvesting en van werk opgelicht werd (CGVS, p.13 en 15) en dat hij geen financiële steun kreeg. Zoals de commissaris-generaal pertinent bemerkt, blijven verzoekers pogingen die hij zou hebben ondernomen om werk en onderdak te vinden eerder beperkt: “U geeft zelf te kennen dat u in wezen nooit hebt geprobeerd om een leven in Bulgarije op te bouwen (CGVS, p. 14). De pogingen die u hebt ondernomen om werk te zoeken, kunnen daarbij moeilijk als niet-aflatend worden beschouwd (CGVS, p. 15). De Bulgaarse taal hebt u bovendien nooit geleerd. U toont overigens geenszins aan dat u werkelijk zou hebben geprobeerd om bijstand en steunmaatregelen te bekomen bij de Bulgaarse overheid (CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen kan geenszins een bevestiging worden afgeleid dat u werkelijk alles in het werk zou hebben gesteld om uw rechten in Bulgarije te doen gelden.” Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker toont niet aan dat de Bulgaarse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoeker de nodige ondersteuning te bieden om hem zo op weg te zetten naar integratie in de Bulgaarse samenleving. Door in voorliggend verzoekschrift louter te herhalen dat een Syrische man en bepaalde instanties hem niet konden helpen, en dat hij zich tot een migratiedienst gericht had, die haar belofte tot hulp niet nakwam (CGVS, p.15 en 17), toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden.”

Door louter te herhalen dat hij dakloos op straat leefde en geen hulp mocht ontvangen, doet verzoeker geen afbreuk aan wat in de beschikking vermeld staat.

6. Na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, wordt derhalve niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat verzoeker zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije of dat de bescherming die hem daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor hij zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden, blijkt *in casu* niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, dat de situatie van verzoeker in Bulgarije kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling,

noch dat hij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat hij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die hem aldaar werd verleend. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie

7. Door ter zitting voor het overige te volharden in de middelen van het verzoekschrift, zonder voorts enigszins concreet in te gaan op en daadwerkelijk repliek in te brengen tegen de inhoud van de beschikking van 3 september 2024, slaagt verzoeker er niet in de gronden van de beschikking en het hierboven vastgestelde in een ander daglicht te plaatsen.

Er wordt dus geen afbreuk gedaan aan de grond opgenomen in voormelde beschikking. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET